

BRAIN STORM

poësie
album

*de eerste
en laatste*

18. Gedichtjes voor jou

22. Vroeger was alles beter

INHOUDSOPGAVE

	Van de Redactie	3
	Van het Bestuur	4
	Strip	5
	Introductory Camp	6
	Column: Poesiealbum	10
	Alumnus AI	12
	Switch	16
	Gedichtjes	18
	Puzzel	20
	Fotopagina: Lustrum 2013	21
	Vroeger was alles beter	22

Rubriek met een puur ontspannend karakter. Denk hierbij aan een puzzel of een stukje over een Coveractiviteit.

Rubriek met een studiegerelateerd onderwerp, maar dat makkelijk wegleest. Er is geen voorkennis vereist om te kunnen begrijpen.

Vakinhoudelijke rubriek die dieper op de stof in gaat. Mogelijkerwijs worden bepaalde vakken als voorkennis aangenomen.

VAN DE REDACTIE

AUTEUR: Lotte Noteboom, redactielid

Het is 8.15 uur donderdagochtend. Met je rugzak loop je het schoolplein van je basisschool op. Je zwaait nog even naar mama die je met de auto heeft afgezet. In je rugzak zit je appeltje, je vulpen, 3 potloden, een puntenslijper en een poesiealbum van Simone. Woensdagmiddag was je vrij en heb je de hele middag zitten knutselen en schrijven en je bent ontzettend trots op het resultaat. Je laat je blik over het schoolplein glijden en ziet overal mensen tikkertje en verstoppertje spelen, pokémonkaarten worden geruild, de kleuters zitten in de zandbak en de meiden van de hoogste klas zitten op een hekje te kletsen. Dan zie je Simone. Je loopt naar haar toe en vol trots geef je haar poesiealbum terug. “Dank je wel,” zegt ze. Zonder het album te bekijken loopt ze naar Pim toe, geeft hem het album en vraagt: “Wil jij in mijn poesiealbum schrijven?”

Een beetje beteuterd blijf jij achter op het schoolplein. Heb je hier nou je hele woensdagmiddag aan besteed? Je had beter kunnen gaan voetballen met de buurjongen. Dan staat Marieke voor je neus. “Alsjeblieft,” zegt ze, “ik ben er de hele woensdagmiddag mee bezig geweest.” Dan geeft ze jouw poesiealbum terug en loopt weg. Je glimlacht van oor tot oor en slaat je album open.

Rozen verwelken
Schepen vergaan
Onze vriendschap
die blijft altijd bestaan

Op de linkerpagina heeft ze twee poppetjes getekend. ‘Jij en ik’, heeft ze erbij gezet. In een hoekje heeft ze geschreven:

Tip,
Tap,
Top,
De datum heeft een hoedje op

Je kijkt naar de datum, 15 september 1999. Inderdaad, hij heeft een hoedje op. Voorzichtig stop je het album terug in je tas. Morgen zal je hem doorgeven, maar vandaag gaat hij mee naar huis.

Deze brainstorm staat in het teken van poesiealbums. Iedereen kent ze nog wel. Die boekjes die elke dag aan iedereen door werden gegeven en zelfs de juffrouw moest er aan geloven. Iedereen gebruikte dezelfde standaard gedichtjes, maar dat gaf niks. Laat je in deze editie van de Brainstorm meeslepen door deze periode van je jeugd en geniet er net zoveel van als je destijds deed!

FOTO: Lotte Noteboom

VAN HET BESTUUR

AUTEUR: *Harmke Alkemade, voorzitter*

'Wie dit boekje vindt, wordt door mij bemind. Wie dit boekje houdt, wordt in de gevangenis gedouwd.' Zo luidden de eerste regels in mijn boekje, prominent op de eerste pagina. Het was geschreven met kinderlijke hanenpoten, want ik zat in groep 3 en had pas net leren schrijven. De rest van de pagina's begonnen leeg, maar stukje bij beetje kwamen er diepzinnige tekstjes bij over vriendschap en de zin van het leven. Natuurlijk elk versierd met gelpennen en glitterstickers. Toch waren de gedichtjes niet op elk gebied hetzelfde. Niet iedereen deed namelijk evenveel moeite, sommigen gebruikten één van de standaardversjes die rouleerden, omdat veel mensen nou eenmaal moeite hebben met dit soort dingen. Voordat het internet een gangbare bron werd om dergelijke informatie te vinden, werden er zelfs boekjes uitgebracht met gedichten speciaal voor poesiealbums die op iedereen van toepassing zijn. Lekker makkelijk natuurlijk.

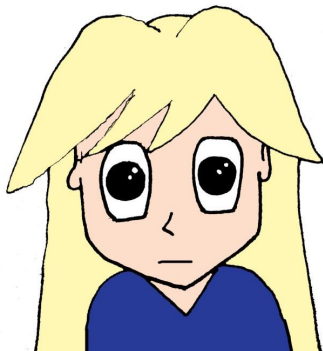
Zeker het mannelijke gedeelte van de lezers zal wellicht weinig ervaring hebben met poesiealbums, maar dat betekent niet dat het concept niet herkenbaar kan zijn. Waarschijnlijk heeft iedereen wel eens een op het internet gegenereerd Sinterklaasgedicht mogen ontvangen. Toch is de kans klein dat er achteraf een glimlach op je gezicht bleef staan. Hetzelfde geldt voor felicitaties. Een eenvoudig berichtje op Facebook laat dan misschien wel zien dat je aan iemand denkt, maar een persoonlijke felicitatie of leuk verhaaltje zal veel langer een blij gevoel achterlaten. Het zal dan ook geen verrassing zijn als ik vertel dat ik de zelfgeschreven gedichtjes in mijn poesiealbum een stuk leuker vond, zelfs al hadden mijn vriendinnetjes stiekem hun moeder om hulp gevraagd.

Door een beetje extra aandacht te besteden aan een gedicht in een poesiealbum, Facebookbericht of appje bereik je een heel ander resultaat. Als je goed kijkt, kun je misschien een lichtje in iemands ogen zien branden, oftewel verlichting brengen. Het Coverbestuur staat dit jaar ook voor verlichting. Hierbij denken we natuurlijk aan kwesties die de vereniging als geheel aangaan, maar ook in de vorm van een glimlach op iemands gezicht. Namens bestuur 'Enlightenment' wensen we jullie dan ook veel succes met de Sinterklaasgedichten dit jaar en al het andere waarmee je jezelf, iemand anders of Cover een beetje kunt verlichten.

FOTO: *Harmke Alkemade*

STRIP

AUTHOR: Robin Entjes

How I met my future friends

PHOTO: Robin Entjes

The introductory camp was the start of our study. This consisted of introductory games, some beer, a lot of ugly yellow t-shirts, a lot of dishes and a lot of fun.

Day 1

We started off at the Bernoulliborg, dumping our stuff -- not knowing what was going to happen. A bit shy, everyone went to the second floor for some formal information. The cookies that came with the coffee were the best part. When all the important things were told, we made our way to the bus and started to chat a little. We were all sitting in the bus and were ready to go. But the bus driver apparently didn't agree and the bus stood there for a while. When the bus driver was ready to go, it took a half hour to drive to the beautiful town of Bakkeveen.

When we arrived, we dumped our bags somewhere and we got a little opening talk by the committee. After that, we were going to do the introductory games. We started off with a game in which you made a little train of people and the person in the front walked towards somebody and they greeted each other. Doesn't that sound fun? Probably not. It was quite funny, but completely useless. After that game you didn't know any of the names more than before. Next we were going to do 'krantje tik', where you would simply slap the person, whose name was called, with a news paper. It was more useful, because I started to get to know the names and it was fun, because who doesn't like to slap somebody with a news paper? After the games, we went to dump our stuff in the sleeping halls. This was a nice moment to socialize with people and play some card games or something. In the meantime, some people were called and asked

to go to the canteen building. A couple of minutes later, yellow things which appeared to be human-like, were walking outside the building. When they came closer it became clear that the yellow thingies were actually the camp t-shirts. In what seemed like half an hour, the whole introductory camp had turned completely yellow. Some people were called to make dinner and after a while we had some delicious 'stampot'. Only one problem: I forgot my plate and stuff. And I wasn't the only one. Luckily the committee had foreseen this and had some plastic plates available.

After the traditional meal and with full bellies, we went back to chatting and drinking some beer.

Two hours later we were getting to the most fun part of the day: the quest. We made our groups and with some extra beer in our pockets we went into the forest. It was quite

who doesn't like to slap
somebody with a news paper?

a shame we had to throw pizzas instead of just eating them, but it was fun as well. At the theme song guessing game I was quite ashamed because I knew, like, two of them. Another quest was called the clothesline. You were to hang the clothes which you were wearing at that moment on the line and jump over them. It was really cold and people were jumping on my back, but hey: no pain, no gain. After some tracking, acting and singing we arrived back at the camp. Which team won, and why, is still a mystery, but it was a lot of fun.

A lot of people went straight to bed afterwards, because it was an exhausting day. But some people, however, stayed up a bit longer, including me. We played games, some of which included beer, and sat there for a while. It was so fun, we kept it up for a couple of hours. Eventually everyone went to their beds.

Day 2

“Hey, word eens wakker. Hey, word eens wakker. Het is tijd om op te staan en met ons op pad te gaan”. Remember the song? I bet you do. And it’s horrible. I kind of hate those people who played this song. However, day two had started. A day with a lot of fun activities.

First off was the tug-of-war
where I kind of embarrassed
myself

We started with morning gymnastics. Still a bit grumpy because of the music and a little bit sleepy because of the lack of sleep, everyone still made a good attempt to actively participate and we managed to finish the whole thing. After that, it was time for our well-deserved breakfast. Some people were still falling asleep and some people were wide awake. I was somewhere in between. We finished our breakfast and we were hanging around a bit.

Contrary to the laid-back morning, the afternoon was filled with some traditional and some non-traditional games. First off was the tug-of-war, where I kind of embarrassed myself. It was also the moment where I thought of going to the gym (which has never happened up to that day). Blind

volleyball is actually as hard as it sounds (which wasn’t my strongest point either), or at least the defending part. These two games were nice, but the best was just about to happen: water games!

We had activities, like passing water balloons and throwing sponges, which wasn’t that special, but we also had things like ‘kwalleballen’ which is a bit nastier. You had a kind of ball (actually a t-shirt) that was filled with mud and the rules were very similar to rugby, except for the fact that there was only one rule, and this was an actual rule instead of no rules. You were only allowed to throw the ball backwards. It was a rough game that caused some injuries and/or ripped pants, but nevertheless was absolutely amazing.

We also had ‘yoghurtsjoelen’, which was pure awesomeness. There were these slices of peaches and two tables just spilled with yoghurt.

The purpose was to hurl the fruit slices into people’s mouths. This was already epic, but this was not the best part yet. For some substantial bonus points, we needed to slide over it. Being covered in yoghurt, there’s nothing better than a nice hot shower. So the queue for the showers was getting longer, but it’s worth it, right? Well crap, there was no hot water... If you weren’t awake already, you definitely would be at that moment.

After this refreshing shower, we had some time to warm up. After we were warmed up a bit, we started with the quiz. As you would expect from a genuine quiz, some questions were nearly impossible, but some team members, who had knowledge that really surprised me, luckily saved the day. The art questions led to some heavy

discussions between some people about the artist. Needless to say, they were shouting out names I had never heard of.

On the next checkpoint, our team did some impressive posing: I was Adam (I think), and I was laying there like one of your French girls (unfortunately for the ladies: with my clothes on).

The music round was my cup of tea, but someone really impressed me when we needed to guess the title to a classical song. We heard it and he was like: “Oh yeah, that’s the ninth symphony of Beethoven, part 2.” And we were like: “... Wut.”

Somewhere in between we had dinner: nasi. I really liked the dinner, but afterwards I liked the dinner a lot less. Why? Me and some other people needed to do the dishes. It could be compared to a bomb made of rice and vegetables which had exploded in the kitchen. It was absolutely horrible to clean that place. But after two hours we were allowed to stop, thank god.

After that we had one of the best things of the camp: the role-playing game. When we started, we had no clue about what we needed to do. Some character was like ‘find me this’. And we had no idea how to get that thing. Apparently the game worked with cards. Everyone played their role perfectly. The conversations with the role players were absolutely brilliant. After a while we lost some cards so we weren’t able to finish the game and it was over for us.

When we were finished, we were drinking some beer and around three a.m. I was so tired that my eyes decided to rest for a while.

Day 3

My lovely sleep was once again heavily disturbed and that was a sign to get up. Feeling a bit tired, we started the day quiet and calm by eating some delicious breakfast. Some people weren’t awake enough and they were literally sleeping in their breakfast: facedown, peanut butter up. Once we finished breakfast, we started packing our stuff. I managed to pack all my stuff, at least for as far I know. When we were done packing, it was time for the last game. We went into the forest for living stratego. Unfortunately, it wasn’t a success. People weren’t in the mood I think.

Later that day it was time for the auction. There were some real collectables. Someone collected about ninety litres of soda, but Arnoud absolutely bought the most stuff. Like really, what did he want to do with all that stuff? The auction was going on for some while now and then it struck me: ‘Where is my jacket?’ I looked in my bag and everywhere else, but it wasn’t there. Moments later, (un)fortunately, the auction master held up my jacket. I paid 16 fucking euros for my own jacket (little fun fact: I lost it again one month later).

After that was done, we went to the bus and back to Groningen. There we had some pizza at Napoli, which concluded the amazing weekend. Some complications aside, it was an amazing weekend. I want to end this piece with a special thanks to the IntroCie for organizing this epic weekend!

PHOTO: The group

COLUMN: POESIEALBUM

AUTEUR: Artyon Tjisma

Vroeger, toen de hormoontjes nog niet door ons mannelijk lijf gierden en de term 'poesiealbum' nog geen enkele associatie had met een Russische uitspraak van een editie van de Playboy, gewoon omdat we nog niet beter wisten, bestond er zoiets als een boekje dat vooral bij de schoolmeisjes populair was en waarin vrolijk met plaatjes werd geplakt en kwistig met guitige tekst werd geschreven. Alleen als je het waard was om dit persoonlijk heiligdom aan te raken natuurlijk.

Tegenwoordig zitten kleuters met een iPad in de klas, die ze aan hun beste maatje geven om iets in te 'schrijven' en 'plakken', waarbij juf af en toe moet ingrijpen en de gekleurde stickers van het glas moet schrapen. Maar dat is vooruitgang, dat houdt je niet tegen.

Het poesiealbum (excusez de vreselijke spelling, vroeger vonden we het nog heerlijk om alles te vernederlandsen), in bezit van het meisje (of de jongen die aan zijn geaardheid twijfelt), bevat een keur aan leuke, lieve, mooie gedichtjes die slaan op de eigenaar van het boekje. Officieel wordt het versje op de rechterpagina geplaatst en wordt de linkerpagina gedecoreerd met mooie plaatjes en versieringen, maar omdat we allemaal weten hoe dol kinderen zijn op het bekladden van dingen die daar niet voor bedoeld zijn (zoals een iPad), staat in de praktijk alles natuurlijk lukraak door elkaar.

Leuk om te weten, overigens, dat de Engelse term voor poesiealbum Friendship Book (afgekort FB) is, waardoor we dus ook gelijk

weten waar Mark Zuckerberg zijn inspiratie vandaan heeft gehaald.

Terug naar het poesiealbum. Het poesiealbum is natuurlijk een echt stukje Hollandse cultuur, waarmee je als kind al vroeg leerde om literaire hoogstandjes te produceren, zoals:

"Wees thuis een zonnestraaltje
Op school een aardig kind
Dan wordt je vast en zeker
Door iedereen bemind"[1]

en ook

"Een blijde lach, een vriendelijke groet
Dat doet iedereen goed
Daarom is het zo fijn
Om samen met anderen gelukkig te zijn".[2]

Ik persoonlijk vind het, deze column schrijvend op de avond van Sint Maarten, gezien het suikerzoete gehalte van bovenstaande versjes, verbijsterend hoe wij in onze kindertijd alle glazuur op onze tandjes hebben mogen houden. Ik kan het knagende gevoel ook niet onderdrukken dat dit soort dingen niet zijn waar je als onderdeurtje als eerste op komt als je een verhaaltje mag schrijven. Ik had meer zoiets verwacht als:

"Ik heb geen inspiratie
ook helemaal geen zin
daarom vul ik in jouw album
dit trieste gedichtje in"

meisjes van zes daar nog weinig last van hebben. Gelukkig vindt bijna iedereen zijn kostbaarheid altijd wel weer terug.

Deze Brainstorm gaat natuurlijk over Cover en al vind ik het wonderbaarlijk welke onderwerpen er altijd weer de revue passeren voor de column, heeft deze wel degelijk raakvlak met iets wat ook binnen de vereniging plaatsvindt, namelijk: de almanak.

Ieder jaar (dat is tenminste het idee) wordt er weer een almanak uitgegeven met allemaal mooie verhalen, foto's van veel activiteiten en mooie momenten en de adresgegevens van de huidige lichting leden (het blijft altijd even schrikken bij de foto's van het laatste gedeelte).

Deze onthulling gaat traditiegetrouw gepaard met een mooie borrel, waarbij de opkomst vaak goed is. Wat echter nog interessanter is, is wat er op die borrel gebeurt.

Als in een opleving van onze prille jeugd komt namelijk elk jaar weer de drang boven borrelen om jolige, vriendschappelijk en hartverwarmende verhalen te schrijven in elkaars almanak. Deze verhalen vertonen verdacht veel gelijkenis met die in een poesiealbum: het zijn zoete, verheerlijkte stukjes proza die de positieve kanten van de eigenaar van het boekje ernstig uitlichten. Er worden vaak zelfs mooie decoraties bij geplaatst, in de vorm van een ejaculerende penis of een hakenkruis vermomd als molentje.

Hoe balen is het vervolgens als je je almanak halverwege de avond kwijt raakt doordat je hem in een benevelde toestand per ongeluk ergens laat liggen. Overigens gok ik dat

Laat ik afsluiten door te zeggen dat ik altijd met veel plezier geniet van deze traditie. Het zorgt voor die ouderwetse verlangende sfeer en dat is altijd leuk om te zien bij de mensen om je heen.

Door het schrijven over een poesiealbum heb ik inspiratie gekregen. Het is eigenlijk een hipster alternatief voor je Facebook wall, compleet met foto's en een opgehemelde realiteitszin. Kijk dus niet raar op als ik binnenkort met de playboy en een vel stickers naast je sta met de vraag of je een mooi verhaaltje in mijn pussyalbum wil schrijven. Daar zijn we dan tenslotte vrienden voor!

Referenties

[1] <http://bit.ly/17PN8Uw>

[2] <http://goo.gl/fb8m9B>

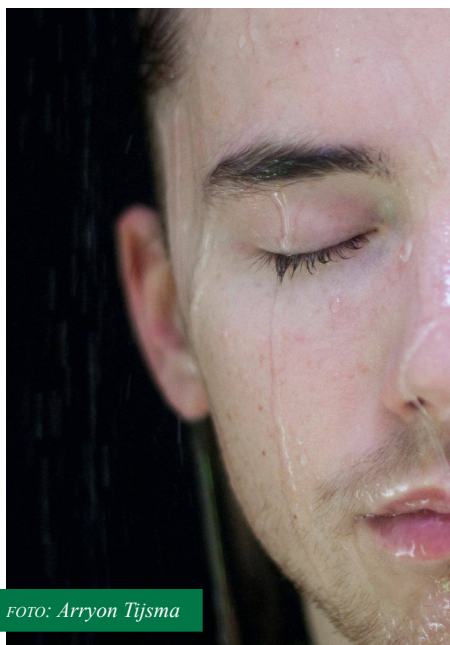

FOTO: Arryon Tijsma

AUTHOR: *Arnoud van der Meulen*

Evidence accumulation in memory- based tasks

PHOTO: *Arnoud van der Meulen*

Clicked though it may be, when I first started studying Artificial Intelligence, I chose to do so due to the diversity the degree programme has to offer. As my aim with Artificial Intelligence has always been to keep this diversity a part of my studies, I have always been in doubt about for example the choice for my Master's (and in extension, my specialization). Since I have never had any problems with most of the psychological topics and have always had a relatively hard time with the Computing Science side of AI, I had decided to take the 'stubborn' approach to learn as much as possible, and go for the AI specialization and the AI master, as opposed to what one might expect.

A question that may come to mind then, is: if you chose the AI specialization, why would you opt for a bachelor's thesis that seeks an explanation for a brain process, instead of opting for a more programming intensive project? The simple reason is one that I have already given: to keep up with the diversity in my degree programme. After all the tech talk, I felt it was time to satisfy my interests in the human mind, with one of my areas of interest being human reasoning. As such, when I heard that there was a bachelor's project about investigating evidence accumulation in the human mind (a project that seemed fairly simple, was psychological and definitely investigated human reasoning), my choice was clear.

The question that I asked myself in my bachelor's thesis was one from the topic of neurology. Previous studies have shown that the brain accumulates evidence before it makes a certain decision [1]. An example of this is found in the distinction of faces. Suppose you see a photo of a friend on

Facebook.: if you find another photo on Google and wonder whether it's the same friend, the brain starts a decision making process using this so-called evidence accumulation. If a certain threshold is reached, a decision is made about whether this friend is indeed the same friend as from the Facebook photo.

This example of evidence accumulation is what we would call a perceptual decision making process. In this type of processes, it is certain that evidence accumulation occurs [1]. What had always been assumed, but had never been explicitly investigated, is whether the same also holds for processes that involve memory. My supervisor and I decided that this would be a nice topic to tackle, as it just so happened to be that her PhD student was also working on the topic.

After all the tech talk, I felt it was time to satisfy my interests in the human mind

One might wonder what a good approach to tackling this topic is. The approach we chose is to compare a perceptual decision making task with a memory task. This comparison could be made by using EEG data of both the perceptual and memory tasks, specifically data of the frequencies that are often paired with evidence accumulation processes, the 4-9 Hertz theta band [2]. While it is generally reasonable to pilot most experiments, piloting before testing held some extra importance in this case: EEG participants are fairly expensive, around 25 euros for each participant.

The pilot experiment consisted of two different tasks that the participant had to perform. Firstly, participants were shown two faces, and they had to decide whether these faces were the same. The second task the participants had to perform was deciding whether the third face he or she was shown, was in a previously shown set of two faces. In order to be useful for EEG research, both tasks had to have similar performance scores from the participants.

Two other factors that were looked at were whether the reaction time plots made sense and whether the similarity in the faces had the results one would expect from such similarity. As we were dealing with a standard decision making task, the reaction time plots that were expected should fit a normal distribution, with a skew to the right. The skew to the right can be explained by a certain decision threshold: in order to make a sensible decision, participants have to have

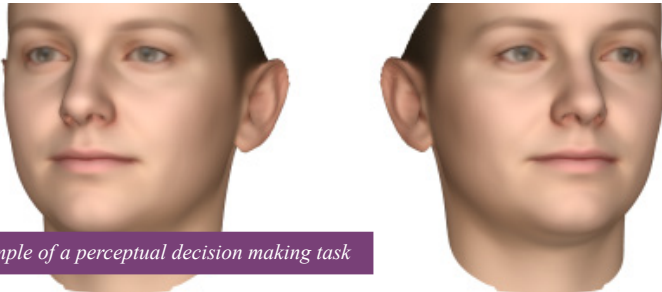

PHOTO: An example of a perceptual decision making task

To pilot the experiment, we had to look at a few factors. First of all, the performance had to be around 70-80%. Since we used a simple decision task (with the answers 'yes' and 'no'), a result of 50-60% would have indicated the participants were simply guessing. As we wanted to be sure the participants are actively understanding and performing the task in order for us to be able to make the comparison, a rate around the guess rate was obviously not cutting it. Furthermore, in order to get any results from the pilot whatsoever, the task performance also had to be below the 90-100%, in order to prevent ceiling effects. If it was uncertain if the tasks actually required the effort of evidence accumulation in the first place, we would obviously not be able to compare the results.

at least accumulated a certain amount of evidence. If however, the attention of the participant dwindles during the experiment, or the participant decides to take a little more time to be certain of his or her decision, the reaction time increases, thus causing a skew to the right of the reaction times plot.

The third factor, similarity, was a factor that my supervisor and I thought of during the project. In order to check whether the experiment was internally consistent with the theory, we explored a concept known as the face space [3]. This face space provided us with a 3D model to use in our experiment. It allowed us to generate faces using differences in three aspects, all three measured in three settings of standard deviations. These standard deviations allowed us to calculate 27 (3^3) categories of accuracies for the faces. The standard deviations also allowed us

to adjust the difficulty of the task, something which proved useful when the initial pilot for the memory task showed accuracy ratios of around 60%, which was considered too low of an accuracy. The categories for the generated faces were measured in the euclidean distance, defined by the standard deviations of the three aspects. This lead to a reduction in the amount of categories, as it can be assumed a similar euclidean distance leads to a similar effect in the decision making process [4].

By checking for the differences between the times a participant answered 'yes' or answered 'no', we were able to look at the expectations of the participant in the case the answer really was 'yes' or 'no'. One of the simpler conclusions from this process was, for example, that as the euclidean face distance in our perceptual task grew, participants were more likely to answer 'yes'. This fits with what you would expect: as the faces are more different, participants are more likely to accurately decide whether the faces are indeed different since the task is simpler.

When our new pilot turned out to be consistent, we could finally look at performing EEG on the experiment. To be fair, this was the most interesting part about my project. The sessions were between 1.5 and 2 hours long, since the experiment took about 60 minutes and the preparation for EEG took about 30 minutes for each participant. What I learned there was a truly new skill for me: working with EEG is not part of the standard AI programme. The sad part about this is that the fixed time that a bachelor's project is supposed to have did not allow me to do any useful analysis of the EEG results themselves. While we did develop a successful pilot and I ran the EEG-tests,

I was not able to perform the EEG analysis looking for the neural correlates between the perceptual and the memory task.

Performing a bachelor's project in the psychological category proved to be fruitful for me

In the end, performing a bachelor's project in the psychological category proved to be fruitful for me: I learned how to work with EEG and I tackled the research skills that I would have otherwise have not learned in my Artificial Intelligence track. I learned how to develop a successful pilot for future research. It did, in all fairness, not match my expectations: I managed to get a lot less work done than I had hoped. I still think it was a good decision to take the project, though: using the diversity the AI programme offers allows me to learn a manifold of skills.

References

- [1] Ratcli ff, R. (1978). A theory of memory retrieval. *Psychological Review*, 85 , 59-108.
- [2] Van Vugt, M. K., Simen, P., Nystrom, L. E., Holmes, P. J., & Cohen, J. D. (2011). Eeg oscillations reveal neural correlates of evidence accumulation. *Cognitive Science Society*.
- [3] Blanz, V., & Vetter, T. (2003, sept.). Face recognition based on fitting a 3d morphable model. *Pattern Analysis and Machine Intelligence, IEEE Transactions on*, 25 (9), 1063 – 1074.
- [4] Kahana, M., & Sekuler, R. (2002). Recognizing spatial patterns: A noisy exemplar approach. *Vision research*, 42 (18), 2177-2192.

SWITCH: BASKETBAL

AUTEUR: Eveline Broers & Ivo Bril

Voor deze editie van De Switch wisselen Eveline en Ivo van sport: Eveline gaat basketballen en Ivo waagt zich aan paaldansen.

Basketbal - Ivo

Voor mij is basketbal een leuke manier om te sporten en in beweging te blijven. Het feit dat je niet te fysiek mag spelen, de bal goed onder controle moet kunnen houden en tegelijkertijd op moet letten waar de mogelijkheden zijn, levert een spel op wat snel en intens is. Je blijft constant rondrennen en hebt eigenlijk nooit de tijd om eens goed te balen van een schot dat je mist.

Eveline

Basketbal, juist. Met mijn lengte (laten we het houden op kleiner dan 1.60 meter) lijkt me dat inderdaad de ideale sport voor mij. Op de middelbare school vond ik het echter wel leuk om te doen, dus het leek me wel grappig om het weer eens te proberen.

We begonnen met dribbelen, iets wat ik er op zich wel makkelijk uit vind zien. Ik kan best steeds tegen de bal aan slaan zodat hij op en neer blijft stuiten. Ervoor zorgen dat het een soepele beweging wordt die je ook kunt doen als je niet naar de bal kijkt bleek toch nog wel een uitdaging, vooral met links. Een andere oefening was het op verschillende manieren overgooien van de bal: laag, hoog of via een stuit op de grond. Zonder andere tegenstanders niet heel moeilijk, maar ik heb wel ontdekt dat ik er niet echt blij van word als er grote objecten naar mijn hoofd worden geslingerd.

Het leukste deel van de korte training vond ik toch wel de lay-ups. Dribbelen naar de basket, twee stappen zetten, springen en dan schieten. Je denkt nu misschien dat raak schieten het lastigste is hiervan. Ik moet eerlijk toegeven dat ik inderdaad veel vaker heb gemist dan geraakt, maar de rest van deze opdracht viel me ook niet mee. Door het focussen op alles tegelijkertijd zet je al snel een stap te veel bijvoorbeeld. De grootste verrassing was echter nog wel dat ik niet kan springen... Een raar semi-sierlijk sprongetje (zie de foto) kwam er nog wel uit, maar een hoge, krachtige sprong? Ho maar!

Al met al vond ik het leuk weer een keer gebasketbald te hebben. De oefeningen voor de technische aspecten zijn niet echt voor mij weggelegd, dat vind ik snel saai worden. Het schieten op de basket of het proberen de bal af te pakken van een tegenstander blijft wel interessant, want de situatie is elke keer weer anders. Bovendien heb je een duidelijk en leuk resultaat als het lukt!

FOTO: Eveline Broers

PAALDANSEN

Paaldansen - Eveline

Een paar jaar geleden besloot ik voor de grap om een keer de cursus paaldansen te volgen bij de ACLO. Dit zorgde meteen voor een nieuwe verslaving. Je kunt altijd weer een nieuw trucje uitproberen. Past het niet bij je? Dan probeer je gewoon iets anders en zo leer je steeds weer nieuwe dingen. En het ziet er ook nog eens mooi uit.

Ivo

Nadat ik Eveline had laten zien dat basketballen niet zo makkelijk is, werd het tijd voor mij om me op onbekend terrein te begeven. De paal werd klaar gezet en schoongemaakt, waarna we met wat korte stretchbewegingen als warming-up begonnen.

Daarna deed Eveline telkens een 'move' voor en moest ik hem nadoen. Allereerst kwam de 'knee-turn' langs, een redelijk simpele beweging die zelfs ik wel kon (!). De tweede oefening was 'the fireman', een weinig verhullende naam. Deze ging goed, totdat er benen in houdingen gehouden moesten worden waarin ik ze normaal gesproken nooit houd. Inmiddels begonnen mijn handen al wat krampachtig aan te voelen, want een paal telkens vastknijpen is ook niet een van mijn 'daily routines'. Tenslotte kwamen we aan bij de 'vertical break'. Zoals het woordje vertical misschien al onthult betreft het een oefening waarbij je op de kop hangt. Ik had verwacht dat ik bij het opzweepen van mijn been nergens zou komen, maar na een paar keer wist ik het zelfs puur op kracht te doen. Toen

we echter allerlei kunstjes eraan toevoegden tijdens het hangen werd het me wel wat veel, omdat ik telkens langzaam naar beneden gleeed. Een tip voor andere mannelijke aspirant-paaldansers: let op je zaakje! Het is dat ik met de snelheid van een slak mijn kruis naar de paal bracht bij 'the helicopter', anders had ik nu wel een toontje hoger gezongen.

Conclusie? Paaldansen is bloed, zweet en tranen. Alle oefeningen waarbij ik enkel aan het vel van mijn benen moest hangen heb ik na nog geen seconde hangen maar achterwege gelaten, want dat is in het begin (volgens Eveline) pijn lijden. Net als onderhands opvangen bij volleybal moeten er eerst wat zenuwen dood voordat je beter wordt. Ik ben benieuwd naar de 'pole kisses' die misschien nog op mijn lichaam gaan verschijnen. No pain, no gain.

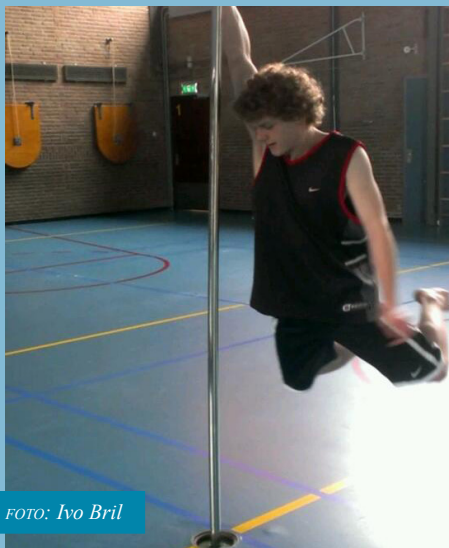

FOTO: Ivo Bril

Heineken is groen,
 Bavaria is blauw
 Ik wil het met je doen
 Dus kom maar gauw.

Bier, wijn en fris,
 Ik geloof dat ik iets mis.
 Snel voordat ik kots,
 Kom maar hier met de shots!

Ik ben blij dat ik hier bleef,
 Maar mijn geheugen is een zeef.
 Och, ik woru dat ik bier kreeg,
 Want deze is leeg.

Na een avond in de Negende,
 Loop ik een beetje zwevende,
 Met jou mee naar de fiets
 En blijf ik achter met niets.

Na een avond in Groningen,
 Keert iedereen weer terug naar hun
 woningen.
 Ze gaan samen of alleen,
 Maar met mij gaat geen een.

Na biertje negentien,
 Houd ik het voor gezien.
 Morgen in bed met een kater,
 Maar dat is een zorg voor later.

Kak,
 Ben brak.
 Te veel bier,
 Geeft niet veel
 plezier.
 Te veel wijn,
 Geeft verijjn.
 Kloofdpijn...

dooy uijz do
 moroys gedacht
 do is gebod
 Bier is lekker en mijn

Toen ik je wilde kussen,
 Moest de brandweer komen
 blussen,
 Want ik stond zomaar wam,
 In vuur en vlam.

Altijd als ik naar de klok tuur,
 Zit er een 'r' in het uur.
 Nu is het dus tijd voor bier
 En mijn gedichtje stopt hier.

Dit biertje heb ik lief,
 Wie het steelt is een dief.
 Wie hem adt geeft mij vlug
 Een koud nieuw biertje terug.

Roses are red
 Violets are blue
 I swear officer,
 I didn't know she was two!

Roses are red
 Grass is green
 Open your legs,
 And I'll make you scream!

Cover is nerdy,
 You are a slut,
 I am a virgin,
 Come to my hut!

The music is loud
 The dance moves
 are bad
 No matter how much
 I shout
 My sex life is sad

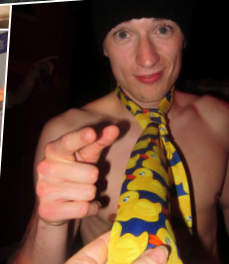

AUTEUR: Sjoos Lutjeboer

PUZZEL

Stuur het antwoord voor 31 januari 2014
naar brainstorm@svcover.nl en maak kans
op een leuke prijs!

4	13	22	22	14	3	5	26	13	6	7	4	22	22	23
22	6	7	18	22	13	23	22	6	22	22	9	8	7	22
6	5	18	17	21	23	22	6	7	18	22	13	23	22	6
22	22	9	8	7	22	7	1	22	5	22	13	23	22	5
4	12	12	9	23	6	7	4	22	22	23	22	6	22	22
9	8	7	22	5	23	22	9	23	22	6	5	18	23	22
23	22	5	23	22	9	23	22	6	5	18	22	9	23	22
5	1	22	8	23	22	7	15	22	7	7	22	9	8	3
1	22	7	2	12	11	3	9	18	17	3	23	26	7	2
18	8	2	23	22	9	12	11	15	12	8	8	18	13	20

Vroeger was alles beter

FOTO: Jaap Oosterbroek

Laatst vroeg iemand mij: “Jaap, heb je nog advies aan de eerstejaars?” Dit was een uitstekende gelegenheid om wijs en ervaren over te komen, maar ik kon het niet laten om deze kans ook te gebruiken om deze arme, onervaren zielen te confronteren met hun eigen naïviteit. Een van de grote geneugten van niet meer in Groningen wonen is namelijk dat ik niet meer geconfronteerd kan worden met mijn uitspraken. Dit levert een situatie op waarin ik ongebreideld kan afrekenen met het verleden zonder daar dividend, in de vorm van commentaar, voor te hoeven vangen. Dit terwijl mensen die mij al langer kennen en ik nog met enige regelmaat spreek, de humor van een dergelijke tirade wel kunnen inzien en het vooral mooi vinden dat ik het op een dergelijke manier afreageer op een nieuwe generatie studenten.

Het is om deze redenen dat ik het eens over het feit (een feit van het postmodernistische soort) wil hebben dat vroeger (toen ik nog studeerde) alles beter was. In mijn eerste jaar (wij schrijven het jaar des heeres 2006) was namelijk alles beter. Nou ja, alles? Programmeren was toen nog vet primitief, je IDE had nog net een parser, maar geen propere code refactoring en CC build was nog niet eens multicore. Ook was nestor een ellendig bed vol bugs, wormen, virussen en ander ongedierte dat je nog niet eens met een stok wilde aanraken. Men wist toen nog niet dat eczeem astma veroorzaakte en het werd niet agressief behandeld en ten slotte hadden we nog geen oorlog in Syrië (er was al wel honger in de hoorn van Afrika, maar dat is van alle tijden). O, en Wikipedia stond nog langer niet zo vol met nuttige informatie.

Maar het doel van dit schrijven is niet om ons de maat van vooruitgang te tonen. Het doel

van dit schrijven is om jullie, arme studenten van deze tijd, (en een eventueel staffid dat per ongeluk dit manuscript leest) je ervan te laten vergewissen dat jullie te laat zijn. En dat de gouden tijden van studeren in Groningen voorbij zijn. Alles is nu vet kut en omdat jullie niet het perspectief hebben om je dat te realiseren, zal ik in dit schrijven trachten jullie van het besef te voorzien dat ik al het vette dat jullie nu denken mee te maken een zwak aftreksel is van wat het vroeger was.

Ik zal proberen jullie niet te overspoelen met losse feitjes, dat geeft jullie misschien de mogelijkheid om niet te doorzien hoe verschrikkelijk veel kutter het nu is. Vandaar dat ik mijn relaas heb opgedeeld in drie delen. Het eerste deel legt uit hoe we het vroeger financieel beter hadden. Het tweede deel zal gaan over hoe de studie in mijn tijd wel wat voorstelde, het zal tevens aan jullie proberen duidelijk te maken dat jullie je

Er was al wel honger in de hoorn van Afrika, maar dat is van alle tijden

nooit zullen kunnen meten met mensen die vier jaar eerder zijn afgestudeerd. Ten slotte is er nog een stuk dat duidelijk zal maken dat wij gewoon beter waren (ondanks het feit dat jullie waarschijnlijk beter kunnen spellen). In onze tijd waren studenten slimmer, gemotiveerder en minder snel afgeleid. Vandaar dat we nog steeds de moeite willen nemen om dat in jullie neus te wrijven.

Vroeger was financieel alles beter.

Dit spreekt natuurlijk voor zich: vroeger was er nog geen crisis. Weliswaar waren er oud-studenten die vertelden over de gouden bergen van jaren 90, maar in 2006 kostte het bier maar 90 cent en was volop ruimte voor cultuur en er was een algemene sfeer van positieve vooruitgang. Nu wordt er proper bezuinigd, is er een BSA en was er (heel even) een Halbe-heffing om het de studenten financieel zwaar te maken. Hieronder een kort overzicht van hoe erg de huidige student financieel de lul is ten opzichte van mijzelf.

Zo zie je maar weer dat de student er behoorlijk in koopkracht op achteruit is gegaan. Een snelle rekensom geeft te kennen dat studenten tegenwoordig al gauw 100 euro minder aan vrij besteedbaar inkomen hebben dan in mijn tijd. Daar komt bij dat de games die je voor die 100 euro koopt ook veel minder leuk zijn. Vroeger had je nog controle nodig om Smash Brothers Melee te kunnen spelen. Absolute vingervlugheid was nodig om met over het algemeen redelijk gebalanceerde karakters op hoge snelheid de ander van de kaart te wegen. Smash Brothers

	2006	2013
basis beurs	248,48	272,46
aanvullende beurs	225,88	250,33
studietoelage (vlaamse studiebeurs)	266,02	290,50

In totaal betekent dit dat over de afgelopen 6 jaar de studiefinanciering slechts met 8% is gecorrigeerd. Dit terwijl de officiële CPB inflatie 13% bedroeg over diezelfde periode. Dat is echter een inflatie die gewogen wordt berekend voor Henk, Ingrid en premier Rutte. Voor studenten zijn eigenlijk slechts drie zaken belangrijk: de hoogte van het collegegeld, de prijs van een maand huisvesting en de prijs van 23 cl bier in een gemiddelde studentensociëteit.

Brawl ziet er weliswaar beter uit, maar de fysics zijn kut en het is zo langzaam dat elke idioot met fox kan spelen.

Vroeger was in de studie alles beter

Ik heb, natuurlijk, kunstmatige intelligentie gedaan en kan zodoende niet voor andere studies spreken maar ik heb er het volste vertrouwen in dat de bewegingen die ik hier omschrijf zich ook in andere studies voordoen.

	2006	2013	Inflatie
Wettelijk collegegeld	1496	1835	23%
Gemiddelde kamer in Groningen	315	375	19%
Bierprijs	0,90	1,20	33%

Toen ik aan mijn studie begon was ik een autonome verantwoordelijke student. Ik haalde mijn puntjes, ik verscheen op college als dat niet om 9:15 begon en ik vond het belangrijk dat alfa's die het privilege hadden af en toe ons iets uit een boek voor te lezen niet te veel nonsens vertelden. Vroeger kon je als student autonoom je programma bepalen. Ja, er waren wel toelatingseisen voor bepaalde vakken, maar dat was doorgaans omdat ze

en ijsjes op de achterste rij op onze pluche rode stoelen college volgen. Een van de medewerkers van het Pathé was zelfs zo lief om een kaartje voor me te printen.

Vroeger waren er geen verplichte colleges. Je kwam opdagen wanneer je daar zin in had (oké, het was wel slijk om naar iemands presentatie te komen luisteren). Opdrachten maakte je in je eigen tijd en als je ze niet maakte of inleverde was dat je eigen keuze en moest je gewoon al je punten met een tentamen verdienen. Lang heb ik me afgevraagd waarom deze mooie tijd voorbij is gegaan. Gemakkelijk is de conclusie dat de hedendaagse student het gewoon niet verdient om zijn eigen tijd in te delen. Maar als ik eerlijk ben ligt de verklaring veel meer in het verlengde van het eerste hoofdstuk van dit epistel. De hedendaagse maatschappij vindt vooral dat studenten het niet langer waard zijn om uitgebreid de tijd voor hun studie te mogen nemen.

Alles is nu vet kut

ook echt nodig waren. Dus als ik lekker in mijn eerste jaar me wilde inschrijven voor een derdejaars vak, dan was dat geen probleem. Sterker nog: ik kon me inschrijven voor bijna ieder vak op iedere faculteit. Minors moest je destijds zelf in elkaar zetten, zodoende dat ik de prachtige minor Recht-voor-niet-juristen-die-eigenlijk-geneeskunde-hadden-moeten-doen heb kunnen volgen. Hoewel het me nog verrast dat de examencommissie dat goedgekeurd heeft kan ik niet anders dan beweren dat het me tot op de dag van vandaag bijzonder veel profijt heeft opgeleverd.

Vroeger hadden we les in de bioscoop

Vroeger hadden we les in de bioscoop. Het was een bizarre tijd vorig decennium toen er heel veel mensen dachten dat ze graag iets met mensen wilden doen om daarna werkloos te kunnen zijn. Precies op dat moment vond de programmacommissie het ook een goed idee om ons biopsychologie te laten volgen. Er was echter geen hal groot genoeg bij de universiteit om al die studenten te bevatten. Vandaar dat we les hadden in zaal 1 van de Pathé. Tegenwoordig is er helaas een nieuwe collegehal gebouwd, maar in die bijzondere tijd konden we met popcorn

Vroeger was cognitief alles beter

Vroeger waren we gewoon slimmer. Onderzoek heeft uitgewezen dat over de afgelopen 130 jaar de intelligentie van westerlingen met 12 punten per 100 jaar is gedaald. Voor zij die niet weten wat een IQ-punt ongeveer is: dat betekent dat vergeleken met 130 jaar geleden we nu allemaal downsyndroom hebben. Ter vergelijking: 15 punten IQ is een hele fucking standaarddeviatie, vrachtwagenchauffeurs hebben een IQ van 85.

Deze al dan niet cultuurhistorisch gekleurde ontwikkeling (vroeger vonden ze het stom om het IQ van vrachtwagenchauffeurs te meten omdat er nog geen vrachtwagens waren), zie je ook in het klein terug binnen onze studie. Mijn eerste vak werd gegeven door Kurt Lust, een Vlaamse chaos-theoret die zijn best deed om een breed publiek een degelijke basis in de wiskunde bij te brengen. Helaas werd hij drie jaar later de laan uit gestuurd omdat de nieuwe generatie dommere studenten zijn goed opgezette colleges niet meer kon volgen.

Hetzelfde gebeurde later bij onze vakken Differentiaalvergelijkingen, Systemen en Signalen en Neurofysica. Deze vakken bleken te zwaar voor de degenererende geesten van deze tijd en werden in een donker hoekje vol vergeten keuzevakken geplaatst. Veel woorden werden er in mijn tijd gesproken over cijfer-inflatie, want o wee het risico dat iemand een diploma krijgt dat hij niet verdient. Veel gevaarlijker lijkt me nog curriculum-inflatie, waarbij mensen niet de kans hebben om het diploma te krijgen dat ze verdienen.

Vroeger had je nog geen vrouwen bij KI.

Ze hadden geen rare ideeën
over hormonen, cocktailjurkjes
en roze pony's die graag
appeltaart bakken

Dat is natuurlijk niet helemaal waar, ze waren er wel hoor en ze konden ook toen al gënant meelifen bij de practica, maar over het algemeen konden ze programmeren en hadden ze geen rare ideeën over hormonen, cocktailjurkjes en roze pony's die graag appeltaart bakken. Niet dat ik iets tegen

vrouwen heb hoor, zeker niet als ze me roze pony's cadeau doen en appeltaart voor me bakken, maar dat leidt allemaal wel verschrikkelijk af als je een matrix probeert te invertieren. Dus ja, zelfs ik was er vroeger cognitief beter aan toe.

Appendix A, Vroeger was C beter

Ergens rond de wisseling van het laatste decennium van de vorige eeuw hebben een aantal goedbetaalde ingenieurs onder de mantel van het Amerikaanse Nationale Standaardisatie Instituut ANSI C ofwel C90 (van het jaar 1990) verzonnen. Joh, wat waren dat een toppers. Hierna is het alleen maar bergafwaarts gegaan met C. Eerder (1983) hadden er al een aantal idioten verzonnen dat objective C een goed idee was, gelukkig is dat een zachte dood gestorven omdat ze geen goede standaardbibliotheken mee leverden. In 1999 kwam de verschrikkelijke C99 standaard die eigenlijk niets toevoegde en zodoende nauwelijks meer door (vendor) compilers gegarandeerd wordt. En eerder dat jaar was er al die verschrikkelijke eerste uitgave van C++ gekomen. Eerlijkheid gebied mij te zeggen dat ik nooit C++98 gebruik heb, maar om het huidige niveau

van verschrikkelijkheid te bereiken moeten ze toch al een goed eind op weg zijn geweest. Of zoals een AI Korrfée* ooit tegen mij zei: "Ze zijn gewoon nooit opgehouden met dingen toevoegen aan die taal. Dat is toch wel zo ellendig." C90 is gewoon simpel: je hebt functies,

pointers en structs en die zijn al 20 jaar hetzelfde. De taal wordt nog steeds geüpdatet en ondersteund in de vorm van libraries en is op ieder platform eenvoudig te compileren. (Ik lieg, compilers zijn de duivel).

Vroeger kreeg je ook nog punten voor de

C++-cursus van Frank Brokken. Na mijn rant over hoe verschrikkelijk C++ is, klinkt het misschien wonderlijk om mij die cursus te horen aanprijzen, maar ik heb nergens zo veel over programmeren geleerd als daar. En dat was in de tijd dat je nog standaard drie programmeervakken kreeg bij KI. Tegenwoordig is er een ontmoedigingsbeleid voor deze cursus, iets met dat je nog maar de helft of een transcendent-gebroken deel van de punten krijgt. Maar dan nog is het absoluut een aanrader. Nu, zeker zes jaar na het volgen van deze cursus, denk ik als ik met een moeilijk programmeerprobleem zit nog wel eens terug en vraag ik me af: wat zou Frank Brokken doen?

*Tja ik zou je kunnen vertellen wie dat was maar dan had je er eigenlijk bij moeten zijn.

FOTO: Frank Brokken

COLOFON

De Brainstorm is een uitgave van Studievereniging **Cover** en wordt verspreid onder leden, staf en anderszins geïnteresseerden. De Brainstorm verschijnt minimaal 3 keer per jaar, in een oplage van 500.

Redactieadres

Studievereniging Cover

t.a.v. De Brainstorm

Postbus 407

9700 AK Groningen

brainstorm@svcover.nl

www.svcover.nl

Redactie

Voorzitter

Eindredacteur

Secretaris

Penningmeester

Moelijk oud lid

Algemeen lid

Eric Jansen

Maarten van Gijssel

Ben Wolf

Lotte Noteboom

Sjors Lutjeboer

Joke Kalter

Lay-out

Maarten van Gijssel

Eric Jansen